

Crescusem.

Trecuse timpul.

Aveam deja doisprezece ani. Mama îmi lăsase câțiva bănuți pentru pâine. Mergeam încet pe stradă, cu mâinile în buzunare, dus pe gânduri și cu privirea pierdută. Mă gândeam la descoperirea pe care o făcusem cu câteva zile în urmă.

De multe ori, mergeam să mă plimb în parcul din centrul orașului. Era foarte mare și frumos. Creșteau acolo copaci din toată lumea. Pesemne, era un fel de rezervație naturală. Într-o zi, stăteam pe o bancă și citeam liniștit dintr-o carte. Deodată am auzit vorbe și râsete. Când mi-am ridicat privirea, i-am văzut pe niște băieți din școala mea. Erau cei care mă hărțuiau cel mai mult. Eram sigur că dacă mă vor vedea, vor râde iarăși de mine. M-am uitat în jur. Nu prea departe de locul în care mă aflam, se afla o sequoia gigant de aproximativ cincizeci de metri înălțime și cu un diametru de douăzeci de metri. Coaja lui era foarte groasă și fibroasă, cu o formă reticulată și tot felul de motive rectilinii. Am alergat să mă ascund în spatele lui. Cu spatele lipit de trunchiul lui, îmi țineam respirația de teamă ca nu cumva să mă simtă. Deodată, mâna mea a atins un inel de metal care era fixat în scoarță. M-am aplecat să văd ce e acolo și, vrând să-l scot, l-am răsucit. Și, dintr-o dată, s-a deschis un fel de hublou cu un diametru de vreo treizeci de centimetri. Eram atât de uluit de tot ce se întâmpla, încât priveam fără să am niciun fel de reacție tunelul care se deschisese deodată în trupul copacului. Mi se părea ireal tot ceea ce mi se întâmpla. M-am aplecat și m-am uitat cu multă precauție spre ce anume duce acel drum secret din corpul copacului. Nu era întuneric pentru că lumina zilei pătrundea difuz prin găurile fine din scoarță. Uimirea mea a fost de nedescris atunci când am descoperit o scorbură imensă. M-am strecurat înăuntru și am strigat de uimire. Cineva scobise o încăpere în interiorul copacului! Avea un metru și jumătate lățime și vreo doi metri lungime. Puteam să stau înăuntru chiar și în picioare. Într-un colț, se aflau o saltea și o pătură. Cineva trăise cândva se adăpostea acolo. Mi se făcu deodată frică și mă grăbeam să ies din scorbură. Nu voiam să fiu surprins de proprietarul ascunzișului. M-am oprit însă pentru că am zărit o bucată de hârtie prinsă de unul dintre pereții aceluia lăcaș misterios. M-am apropiat atunci și am citit: Salut! Dacă citești acum aceste rânduri, înseamnă că te afli deja în această ascunzătoare. Și mai înseamnă că ești o persoană extraordinară și disperată, cum eram eu cu multă vreme în urmă. Timp de câteva luni, în nopțile ploioase, ca să fiu sigur că nu mă poate vedea nimeni, am tot săpat în trunchiul acestui copac magnific. Când visul meu a devenit realitate, m-am simțit, deodată, cea mai fericită și cea mai liberă persoană din lume. Măine voi pleca însă departe, într-o altă țară. Dacă, într-o bună zi, mă voi întoarce, îmi voi vizita ascunzișul. Ai grijă de el și nu spune nimănui despre locul acesta magic! Salutări! În partea de jos a paginii, se aflau trecute data și anul. Trecuseră patru ani de când enigmaticul cioplitor în lemn își părăsise, se pare, extraordinara și inedita operă. Mă simțeam de parcă aș fi găsit o comoară. Aveam acum un refugiu doar al meu! N-am spus nimănui despre descoperirea mea, nici măcar mamei. Era atât de intim acel loc! Când intram în copac, simțeam că mă refugiez în cea mai profundă parte a ființei mele.